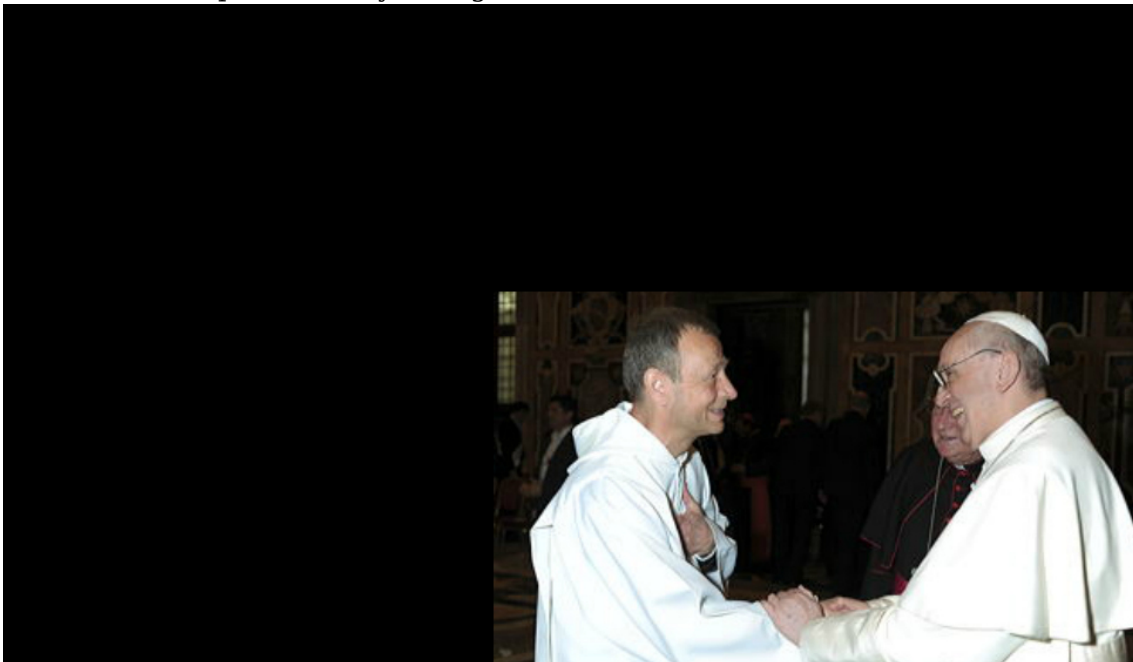

Germà Alois: “Voldríem ser un petit senyal de reconciliació entre els cristians separats i un signe de pau entre els pobles”

Ds, 13/12/2014 per Catalunya Religió

Entrevista al germà Alois, prior de Taizé

(Direcció General d'Afers Religiosos) El darrer butlletí de la Direcció General d'Afers Religiosos, del mes de desembre, dedica tot un [monogràfic al lliurament del IV Memorial Cassià Just](#), concedit a la Comunitat de Taizé. En l'editorial d'aquesta publicació, el director general d'Afers Religiosos, **Enric Vendrell**, subratlla la vàlua d'aquesta comunitat "a favor de la reconciliació i de la unitat" i hi afegeix que "aquest exemple d'entesa entre cristians va germinar a la Borgonya francesa, hi ha arrelat amb força i s'estén arreu com a model de convivència". Podeu llegir a continuació l'entrevista al prior de Taizé, el germà **Alois Loeser**.

El germà Alois (1954, Nördlingen, Baviera) és catòlic, d'origen alemany i nacionalitzat francès el 1984. L'any 1978 es va comprometre per a tota la vida amb la Comunitat de Taizé, que enguany ha obtingut el reconeixement del Memorial Cassià Just que atorga el Govern de la Generalitat. Va ser designat successor del prior i fundador, el germà Roger, durant el Consell de Germans de gener del 1998 i es va fer càrrec del ministeri a la mort d'aquell el 16 d'agost de 2005. Aquesta responsabilitat l'exerceix a Taizé i també visitant els germans de les comunitats de Brasil, Bangladesh, Senegal, Corea i Kenya.

Quina valoració feu del reconeixement públic del Memorial Cassià Just?

Com altres vegades que la nostra Comunitat ha rebut un premi, hem quedat commoguts i animats pel gest de gratitud que suposa, però alhora una mica incòmodes perquè ens situa davant d'altres persones que treballen també en la mateixa direcció. Per això, aquest guardó és també per als joves (i els no tan joves) que, després de molt temps participant al costat nostre, contribueixen, amb el seu

compromís, a una recerca de reconciliació i de transformació de la societat.

Quins principis inspiren la Comunitat de Taizé? Per què es va fundar aquesta Comunitat? Què feu i cap a on aneu? Quina és la vostra missió?

Quan es va establir a Taizé el 1940, el germà Roger va voler reunir-hi germans que constituïssin tots junts, per la seva vida comunitària, un signe visible de comunió i de reconciliació, una vida que havia d'esdevenir un senyal. És el que ell anomenava una paràbola de comunió. Ara som un centenar de germans de confessions cristianes diferents i de més de trenta nacionalitats, i continuem en aquesta via; voldríem ser un petit senyal de [reconciliació entre els cristians](#) separats i un signe de pau entre els pobles.

El 28 de novembre ha fet un any que us va rebre el papa Francesc, al Vaticà, en una primera audiència privada amb el nou pontífex. Què espera el papa de vosaltres?

Li vaig parlar de l'acollida dels joves a Taizé. I també li vaig presentar la nostra recerca ecumènica. El papa coneixia la vida de la nostra comunitat. Em va expressar la gran estimació que sentia respecte al **germà Roger**, i va encoratjar la nostra comunitat a continuar en el camí en què està compromesa: "Continue, fratello", em va dir.

Què cerquen els joves a Taizé i amb què es troben?

Molts joves estan inquiets pel seu futur. Han de fer front a dificultats materials, estudien però no troben feina. Cerquen un projecte de vida però els falta el suport de la societat. S'interroguen, ara més que mai, sobre el sentit de la vida. I es pregunten també: com puc creure en Déu? Com puc creure-hi, sobretot davant del sofriment? Què espera Déu de mi? Són preguntes profundes, existencials.

L'experiència que vivim a Taizé amb els joves és [una experiència de comunió](#). Algú podria vacil·lar en utilitzar aquest terme, diria senzillament que es viu l'amistat, el fet de compartir, el respecte mutu, que estan units, que es coneixen... En realitat, el que ells comencen a viure és una experiència d'Església, tot i que potser no utilitzen encara aquesta paraula. Quan fan una experiència com aquesta, les persones queden corpreses, es pregunten quina és la causa del vincle que les uneix: com és possible que s'estableixi una harmonia entre persones tan diverses, que pertanyen a confessions i cultures tan diferents, a pobles que poden fins i tot estar enfrontats? Alguns acaben aleshores interrogant-se sobre la fe. Arriben a trobar en Déu, en el Crist, la font d'una unitat que no té fronteres ni barreres.

En què consisteix el pelegrinatge de confiança que porteu a terme amb els joves de tots els continents?

Per mitjà de les grans trobades que la nostra comunitat organitza, o a través de múltiples petites trobades que els joves susciten espontàniament allà on viuen, aquest pelegrinatge de confiança ofereix la possibilitat als joves de molts països de pregar junts i de donar testimoni del fet que la solidaritat instaurada pel Crist s'estén a tota la família humana, més enllà de fronteres polítiques, ètniques, sociològiques, més enllà de les barreres que separen les confessions cristianes o també les religions.

Com plantegeu l'ecumenisme? Què hi aporteis i quina és la vostra visió

respecte d'això?

Jo voldria, més endavant, fer dues propostes als cristians separats. La primera seria indicar que necessitem un nou punt de partença per tal d'avançar cap a una unitat que respecti la diversitat. Molt sovint el punt de partida ha estat la constatació i l'anàlisi de les divisions. Avui, el punt de partida per a tots nosaltres ha de ser el Crist, i ell no està pas dividit. La segona proposta que se'n deriva: posem-nos sota el mateix sostre! Una família viu en una casa comuna. Si tots els cristians formen una mateixa família, no seria la cosa més normal habitar sota un mateix sostre, fins i tot sense esperar que totes les di, canficultats siguin plenament resoltes?

Què aporten els vostres cants, que han aconseguit estendre arreu els grups de pregària?

Són cants formats per una frase, extreta o bé de la Bíblia o bé d'un escrit d'un creient del passat o contemporani. S'aprenen de memòria fàcilment. Cantats repetidament, ens permeten viure molta estona una realitat de la fe i que aquesta idea ens vagi impregnant. Una frase cantada ens pot acompanyar tot el dia, o revenir en certs moments de l'existència.

Quins vincles uneixen especialment la Comunitat de Taizé amb Catalunya?

Des de fa molt temps tenim germans catalans a la comunitat, i la seva presència entre nosaltres fa que el lligam sigui molt fort. També des de fa molts anys joves de Catalunya participen en les trobades internacionals a Taizé o en les trobades europees que organitzem cada any en una gran ciutat del continent; així hem après a conèixer diverses generacions successives de joves catalans que aporten als altres la seva vitalitat i creativitat. I Barcelona ha estat la seu de tres d'aquestes trobades europees, el 1979, el 1985 i el 2000. Aquestes ocasions ens han permès descobrir el caliu de l'acollida dels catalans.